

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/63/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225929
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112225929.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivicy Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody 125 Eur a nemajetkovej ujmy 682,28 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 11C/321/2012-88, zo dňa 18. decembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 682,28 Eur, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín v exekučnom konaní sp.zn. 62Er1264/2011, ktorý spočíval v tom, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol exekučný súd v zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania tejto žiadosti napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o tejto žiadosti dňa 18.04.2012 zamietnutím žiadosti, pričom exekučné konanie začalo už dňa 14.04.2011, došlo k omeškaniu 370 dní. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej (pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému, udržiavanie a správa informačného systému, administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdavky). V exekučnom konaní sa žalobca dopytoval na stav konania, podal sťažnosti na prieťahy v konaní v dňoch 02.07.2009, 23.09.2009, 13.11.2009, 25.02.2010, 30.08.2010, 23.11.2010, 25.05.2011. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomernými ťažkosťami. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy. Uplatnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenie práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných prieťahov nepovažoval za dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Jej výšku stanovil žalobca podľa doterajších rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej

republiky v priemernej výške 660 eur/rok, čo je 55 eur/mesiac a uplatnenú výšku vypočítal podľa počtu dní omeškania. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žalobca písomne požiadal o predbežné prerokovanie náhradu na náhradu škody. Do podania žaloby žalovaný pozitívne nereagoval. Súd prvého stupňa rozsudkom č.k. 11C/321/2012-21 zo dňa 06.08.2013 žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č.k. 5Co/378/2013-45 zo dňa 30.09.2014 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V právnej veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie, ktoré žalobca navrhol zrušiť z dôvodu porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne o tom, že zákonná sudkyňa v tejto veci nie je vylúčená z jej prejednávania a rozhodnutia. Žalobca opätovne namietal zaujatosť všetkých sudcov súdu prvého stupňa. Zároveň žalobca z uvedeného dôvodu navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 436/2013-11 zo dňa 12.09.2013 súd prvého stupňa zistil, že o ústavnej sťažnosti žalobcu ústavný súd rozhodol a túto sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Na základe uvedeného súd prvého stupňa konštatoval, že dôvod na zrušenie pojednávania a prerušenie konania uvádzaný žalobcom v čase rozhodnutia neexistoval. Návrh na prerušenie konania súd prvého stupňa zamietol. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že exekučnému súdu, Okresnému súdu Trenčín, bola dňa 26.05.2011 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného - žalobcu, proti povinnému Y. pre vymoženie 1.584 Eur istiny s príslušenstvom. Uznesením č.k. 62Er/1264/2011-10 zo dňa 20.03.2012 exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.04.2012. V odôvodnení uviedol, že exekučný titul - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. sp.zn. SR 22216/09 zo dňa 21.02.2011 priznáva plnenie zákonom nedovolené a odporujúce dobrým mravom. Následne Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 03.05.2012, č.k. 62Er/1264/2011-12, právoplatným dňom 30.05.2012, exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Na zistený skutkový stav súd prvého stupňa aplikoval § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 prvá a druhá veta pred bodkočiarkou, ods. 2, 4, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010. Dospel k záveru, že nie je právne dôvodné priznať uplatňované peňažné plnenia na žalobcom tvrdenom skutkovom základe. Podľa názoru súdu prvého stupňa exekučný súd nebol povinný udeliť (vydať) poverenie, resp. rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti vzhľadom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti, pretože táto lehota platila len v prípadoch, v ktorých exekučný súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V prípade opaku zákon na vydanie zamietajúceho uznesenia žiadnu lehotu neupravoval. Exekučný súd je v exekučnom konaní oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktoré je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.09.2011, sp.zn. 3MCdo 11/2010, rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Noguera). Výsledkom rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je súdne rozhodnutie, ktorým súd žiadosti vyhovie alebo ju zamietne, pričom vychádza z objektívneho zistenia a posúdenia. Opierajúc sa o závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29.06.1999, sp.zn. 2Cdom 129/97 a zo dňa 25.08.2009, sp.zn. 25Cdo 1018/07, súd prvého stupňa uviedol, že zo zákona nevyplýva, že súd musí žiadosti o udelenie poverenia vždy vyhovieť. Pokiaľ exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil a právne posudzoval, pričom išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, takúto činnosť nemožno považovať za úradný postup, ktorý by bol nesprávny a nemožno ho hodnotiť ako nesústreďený a neefektívny. Je teda zrejmé, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. možno posúdenie veci a vydanie rozhodnutia považovať za vydanie nezákonného rozhodnutia. V posudzovanom prípade je významná aj tá skutočnosť, ku ktorej súd prvého stupňa prihliadal s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 520/2012, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uzavrel, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní žalobcu v krátkom časovom období zvyšuje faktickú zložitnosť vecí/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sa žalobcu ako kritéria pre posudzovanie, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V takýchto prípadoch je možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu

trvania predmetných konaní. Súd prvého stupňa uviedol, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný. V tejto súvislosti poukázal na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutiach sp.zn. I. ÚS 70/02, sp.zn. I. ÚS 86/02, sp.zn.

IV. ÚS 440/2012, sp.zn. IV. ÚS 471/2012. Vzhľadom na tieto názory súd prvého stupňa dospel k záveru, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v prietahoch v konaní. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, tak žalobcovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu. Súd prvého stupňa poukázal na to, že pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, je bez právneho významu preskúmavať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Konštatoval, že žalobca nepreukázal vznik a výšku škody ani splnenie zákonných podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona

č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla a vzhľadom na to, že žalobca je právnická osoba, neozrejmil závažnosť ujmy a závažnosť následkov. Žalobcom tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, s tvrdými prietahmi. Súd prvého stupňa uviedol, že nevykonal dokazovanie listinným dôkazom - znaleckým posudkom na preukázanie výšky škody, ktorý dňa 11.06.2014 predložil žalobca (Spr 703/2014) z dôvodu, že z výsledkov dokazovania mal dostatok podkladov pre meritórne rozhodnutie. Znalecký posudok by mal preukázať správnosť skutkových tvrdení žalobcu a nemôže tieto nahrádzať. Princíp voľného hodnotenia dôkazov súdom v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia o veci umožňuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k takému rozhodnutiu. Podľa názoru súdu prvého stupňa sú tvrdenia žalobcu o škode všeobecné po skutkovej stránke, vyjadrené len výslednou sumou, bez skutkovej a matematickej špecifikácie. K žiadosti žalobcu o vydanie medzitýmneho rozsudku poukázal súd prvého stupňa na § 152 ods. 1, 2 O.s.p., podľa ktorých rozhoduje súd o veci samej a o celej prejednáwanej veci na základe predmetu konania o náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Pre vydanie medzitýmneho rozsudku neboli splnené podmienky. Na námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným súd prvého stupňa neprihliadol z dôvodu, že premlčanie skúma súd len u existujúceho nároku. V danom prípade nárok žalobcu na náhradu škody nebol preukázaný, preto súd prvého stupňa na námietku premlčania neprihliadal. Rozhodnutie o náhrade trov konania úspešného žalovaného odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný žiadnu náhradu trov konania nevyčísľil a z obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevyplývali. Podľa § 224 ods. 1, 3 O.s.p. súd prvého stupňa žalobcovi ako úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca náhradu trov konania nevyčísľil a z obsahu spisu žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývali.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského

súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulom udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdajov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č.1/2014, ktorým je jednoznačne preukázané že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie majetku vo výške určenej posudkom. V súvislosti s tvrdeniami uvedenými v žalobe žalobca zdôraznil, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom na vznik škody a jej príčinnú súvislosť. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti

napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Žalobca v odvolaní namietal, že v konečnom rozhodnutí o veci (v rozsudku) rozhodol súd prvého stupňa aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy, pretože rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu nebolo právoplatné a jeho vydaním súd prvého stupňa predbehol účinky jeho právoplatnosti. Takého správanie súdu prvého stupňa zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Odvolací súd vyhodnotil túto námietku žalobcu ako nedôvodnú za situácie, že aj v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne. Je potrebné poukázať na to, že rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania je rozhodnutie o procesnom návrhu účastníka konania a nie je rozhodnutím vo veci samej. Aj v prípade, že sa súd prvého stupňa s procesným návrhom žalobcu vysporiadal v konečnom rozhodnutí samostatným výrokom rozsudku, má výrok obsahujúci rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania vždy účinky uznesenia. Pre úplnosť však odvolací súd uvádza, že v prípade existencie podmienok pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania), by zamietavé rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania v rozhodnutí o veci samej bolo dôvodom na jeho zrušenie.

Odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvého stupňa, považoval návrh žalobcu na prerušenie konania, doručený dňa 15.12.2014 po vecnej stránke za nedôvodný. Za podstatnú pri posudzovaní dôvodnosti tohto návrhu žalobcu považoval aj odvolací súd tú skutočnosť, že v čase rozhodovania o návrhu žalobcu na prerušenie konania dôvod tvrdený žalobcom na prerušenie konania už neexistoval. Ústavná sťažnosť, ktorou žalobca odôvodňoval predmetný návrh na prerušenie konania, smerovala proti rozhodnutiu Krajskému súdu v Trenčíne vydaného konaní sp.zn. 17NcC/107/2012. O tejto ústavnej sťažnosti žalobcu rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. II. ÚS 436/2013-11 zo dňa 12.09.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Po posúdení obsahu tohto návrhu vrátane pripojenej ústavnej sťažnosti je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh na prerušenie konania zamietol.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že žalovaný podľa § 151 ods. 1 O.s.p. trovy konania nevyčísľil a z obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevyplývajú. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm.

a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

Pred začatím konania vo veci samej súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca vzniesol opätovne námietku zaujatosti z tých istých dôvodov, o ktorých už bolo rozhodnuté odvolacím súdom a preto podľa § 15a ods. 4 O.s.p. na túto námietku zaujatosti neprihliadol.

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávaná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Trenčín JUDr. Viere Kumovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/107/2012-9, zo dňa 17.10.2012 rozhodol, že táto sudkyňa nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu konštatuje, že tou istou námietkou zaujatosti a z tých istých dôvodov, ktorú vzniesol žalobca v predchádzajúcom odvolacom konaní sp.zn. 5Co/378/2013, sa odvolací súd zaoberal ako odvolacím dôvodom podľa citovaných zákonných ustanovení a po ich posúdení nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nebolo možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu č.k. 5Co/378/2013-45 zo dňa 30.09.2014. Odvolací súd opätovne skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k opätovnému záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučnej veci sp.zn. 62Er/1264/2011, vedenej na Okresnom súde Trenčín nebola JUDr. Viera Kumová zákonnou sudkyňou. Odvolací súd v konaní opätovne nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne nemôžu byť úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, pretože táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednáwanej veci, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil opätovne uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú. Navyiac za situácie, že o ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky už rozhodol (ako je vyššie uvedené), je námietka zaujatosti opätovne vznesená žalobcom z tých istých dôvodov účelová so snahou žalobcu predĺžovať konanie námietkou, ktorej bezdôvodnosť bola v konaní posudzovaná nadriadeným a odvolacím súdom.

Súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 18.12.2014, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu. Z obsahu zápisnice o pojednávaní vyplýva, že po otvorení pojednávania súd prvého stupňa oboznámil, že žalobca navrhol pojednávanie zrušiť z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, opätovne namietal zaujatosť súdu prvého stupňa a navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutia o porušení práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Súd prvého stupňa konštatoval, že z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 436/2013-11 zo dňa 12.09.2013 bolo zistené, že o ústavnej sťažnosti žalobcu rozhodol ústavný súd tak, že túto sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa na námietku zaujatosti z tých istých dôvodov, o ktorej už bolo rozhodnuté odvolacím súdom podľa § 15a ods. 4 O.s.p. neprihliadol. Odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvého stupňa, keď na opätovnú námietku zaujatosti vznesenú žalobcom v konaní z tých istých dôvodov neprihliadol a vec nadriadenému súdu nepredložil na rozhodnutie o tejto námietke zaujatosti, je v súlade s § 15a ods. 4 O.s.p., pretože o týchto dôvodoch už rozhodol nadriadený súd.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorému došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal

splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p..

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi. Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p.. Súd prvého stupňa dňa 21.12.2012 doručil žalobu žalovanému spolu s výzvou, aby sa žalovaný k žalobe vyjadril v lehote 20 dní. Vyjadrenie žalovaného došlo súdu prvého stupňa dňa 14.11.2014. Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. vykonal súd prvého stupňa písomne a toto doručil právnenému zástupcovi žalobcu 25.11.2014 a žalovanému dňa 26.11.2014. Vyjadrenie žalovaného bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 25.11.2014. Predvolanie na pojednávanie dňa 25.11.2014 prevzal právny zástupca žalobcu a žalovaný dňa 26.11.2014. Žalovaný, ktorý sa z neúčasti ospravedlnil, nežiadal o odročenie pojednávania, odkázal na svoje písomné vyjadrenie vo veci. Právny zástupca žalobcu sa z neúčasti neospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadaval, navrhol, ako je vyššie uvedené, zrušenie pojednávania a prerušenie konania. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 18.12.2014 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa okrem iného namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 25.11.2014 pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 18.12.2014. V tomto smere nie je tvrdenie žalobcu pravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Na strane právneho zástupcu žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 18.12.2014 zrušiť alebo odročiť. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne o nevyhlásení zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci dňa 21.11.2012. Toto vykonateľné uznesenie je v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzná a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávaní veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že žalobca podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo. Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu rozhodol uznesením II. ÚS 436/2013-11 zo dňa 12.09.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde). V čase pojednávania dňa 18.12.2014 na strane žalobcu a ani jeho právneho zástupcu neexistoval dôvod na zrušenie pojednávania a prerušenie konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávanie sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodený znak ospravedlnosti.

Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednávania veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Odvolaciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako neďôvodnú. Nepravdivé je aj tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ

nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín v konaní sp.zn. 62Er/1264/2011. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinným Y. pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3610493 (EX 6149/2011).

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prieťahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolací súd konštatuje, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Podľa § 36 ods. 1 Exekučného zákona exekučné konanie začalo dňa 14.04.2011. V čase začatia exekučného konania bolo toto konanie upravené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom.

Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s posúdením a hodnotením listinného dôkazu, znaleckého posudku č. 1/2014. Za splnenia všetkých procesných povinností, ktoré vykonal súd prvého stupňa v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku o konaní, prejednaní a rozhodnutí veci, keď účastníkov riadne poučil o možnosti označiť a predkladať dôkazy a na pojednávaní dňa 18.12.2014 vyhlásil dokazovanie za skončené, odvolací súd v súlade s § 213 ods. 5 O.s.p. nezistil dôvody na doplnenie dokazovania, pre ktoré nebol daný právny základ žalobcom uplatnených nárokov.

Odvolací súd poukazuje na to, že niektoré odvolacieho dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsah odvolacieho dôvodu takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky, nepravdivé sú aj tvrdenia dodržania povinnosti súdu prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a postupu podľa § 123 O.s.p. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Žalovaný trov si odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.